

De loser

ZO MOEDER, ZO DOCHTER?

THOM
KLEISS

De loser

Zo moeder, zo dochter?

Thom Kleiss

UITGEVERIJ
VOGELRIJ

Colofon

Eerste uitgave: juni 2021

Thom Kleiss

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Ru de Groen, Machteld Stilting

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8315-410-7

ISBN Paperback: 978-90-8321-551-8

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Zeilen - nu

Mijn zoon, Rob, komt niet opdagen. Ik merk dat ik ongerust word. Tot drie keer toe ga ik de boot uit, loop doelloos wat rondjes over de kade en ga dan maar weer - steeds geïrriteerder - in de kuip liggen. Waar blijft hij nou?

En dit is nog niet eens mijn enige zorg. Ik krijg sterk het idee dat onze valk langzaam dieper in het water komt te liggen. Alsof de korte klotsgeluiden bij elke beweging van de boot onder mijn opblaaskussen steeds dichter richting mijn oor kruipen. Het zit me niet lekker. Ik heb de boot vroeg in de middag bij Hotel De Watersport in Heeg gehuurd en heb niets van een lekkage gemerkt toen ik rustig in mijn eentje naar Gaastmeer zeilde. Het is heerlijk om af en toe alleen te zeilen. Ik heb een paar prachtige slagen gemaakt op een bijna leeg Heegermeer, en ik weet heel zeker dat ik geen water heb binnengekregen. Al willen de vermoeidheid van de dag en de naweeën van mijn jetlag me op dit moment in een comateuze conditie duwen, de gedachte aan een mogelijk lek houdt me uit de slaap. Het wordt ook nog langzaam donker; ik moet echt op onderzoek uit. Ik sla het dekzeil open en in het laatste licht van deze natte septemberdag, schuif ik mijn bedje en mijn slaapzak aan de kant en licht de vlonder op. Ah, ik zie het meteen: veel te veel water op de bodem, tot ruim boven

de roestige bouten van de kiel. Hebben ze nu gewoon een lekke boot aan me verhuurd? Dat zal toch niet? Ik ga op zoek naar een mogelijke oorzaak en schuif met mijn hand door het water om de bodem beter te kunnen inspecteren. Tot mijn verbazing zie ik een zelflozer gemonteerd in de vlakke romp van de valk. Een handig onderdeel, dat water uit de boot zuigt als je snel vaart. Ongebruikelijk in een valk. Eigenlijk meer iets voor lichte, open scheepjes zonder vlonders. Nu zie ik water, dat in een pisserig straaltje omhoog naar binnen spuit. Ik morrel wat aan het ding en slaag erin het apparaatje goed dicht te duwen. Het lekken stopt meteen! Een slecht afgestelde zelflozer dus. Of iemand heeft hem niet goed afgesloten.

Een zelflozer. De ironie ontgaat me niet. Ik vind een hoosblik, verwijder het water handmatig uit de boot en merk dat ik moe word. Dus sluit ik het dekzeil en strek me uit onder mijn warme slaapzak.

'Dank je wel. Wacht even.'

Ik word wakker van een mannenstem, een deur die dichtslaat en het geluid van een draaiende motor.

'Hey, pap... *Is that you here?* Mag ik even geld voor die man, die moet nog terug.'

Ruw wordt het dekzeil opengetrokken. Mijn zoon. Gelukkig. Op mijn horloge zie ik dat het elf uur is.

Rob stapt naar binnen, met in zijn hand studentikoos zijn spullen in een halfvolle

vuilniszak. Hij ruikt naar drank.

‘Fijn dat je er bent,’ zeg ik opgelucht. Even later hoor ik de auto optrekken. Rob komt weer aan boord. Ik kan aan zijn blik zien dat zijn aanwezigheid niet zijn eigen keuze is. Hij doet dit voor mij. Ik moet me daar nu even niet druk om maken: mijn zoon is binnen en de zelflozer zit potdicht.

Ik en zelflozers. Ondanks de zware emoties van de laatste dagen kan ik er wel een beetje om grinniken. Mijn broer Steven, door iedereen Steef genoemd, bedacht ooit voor mij de bijnaam ‘zelflozer’. Daar was ik indertijd niet blij mee. De oorsprong lag in een onhandige gebeurtenis, toen ik twaalf jaar oud was en een keer ongelukkig uitgleed in onze houten Flying Junior. Onze eerste boot, waarin vader ons dolgraag de nodige zeilwedstrijden zag winnen. Een vurige wens die echter onvervuld is gebleven. Ik landde bij mijn val met mijn rug op zo’n metalen zelflozer, die scherp uit de scheepsbodem stak. Het deed ontzettend pijn, zodanig dat ik mijn tranen niet binnen kon houden. Steef ergerde zich daar verschrikkelijk aan en ik herinner me dat hij me toebeet: ‘Hou toch op met dat gejack, huilebalk, zelflozer.’ Ik hoorde het als *self loser* en bedacht later dat hij mij in die jaren echt als een loser zag. En misschien was ik dat ook wel.

Hoe dan ook: ons tochtje kan beginnen, vader en zoon gaan zeilen.

Het voelt vreemd dat we Steef zaterdag onder de grond hebben gestopt, terwijl ik nog volop in

het leven sta. En omdat ik nu even in het land ben en niet meteen weer de lange thuisreis wil aanvangen, heb ik het plan opgevat om met mijn zoon, mijn enige kind, een dagje te gaan zeilen. Ik maak me zorgen om hem. Toen ik twee dagen geleden bij hem langsging, leek het goed met hem te gaan. Maar de volgende dag was de wind honderdtachtig graden gedraaid. Gelazer met dat meisje misschien?

Een boot huren was gemakkelijk, want het loopt tegen het einde van het seizoen. Nu ik naar hem kijk, terwijl hij zijn kater weg slaapt op een kale vlonder in een geleende slaapzak, zie ik in hem net zo'n kind als ik vroeger was: een onzeker mannetje, een gemakkelijke prooi voor derden, zo'n type jongen dat vaak op zijn flicker heeft gekregen. Ook van mij. Of is hij inmiddels veranderd en vergis ik mij?

Tot een paar dagen geleden had ik hem bijna twee jaar niet gezien. Het werd tijd dat we eens wat zaken op een rijtje zouden zetten. Even tijd nemen om te praten, te lachen en te drinken. Althans dat heb ik me voorgenomen. Ik wil weer vrienden met hem worden. Dat is er toch wat bij ingeschoten het laatste jaar dat hij nog bij ons op de Filipijnen woonde.

Later die ochtend wordt Rob wakker en ik zet een kopje thee voor hem. Het pannetje waarin ik het water kook op een gasprimus is meegeleverd door de verhuurder. In zijn blote bast, rechtop in de afgeleden slaapzak, kijkt hij uitdrukkeloos over het rimpelloze water. Het wordt een zonnige dag. Niet te koud voor het seizoen. Zijn lichaamstaal baart me zorgen.

Zomer - Steef - 1984

Steef was ruim anderhalf jaar ouder dan ik. Totdat ik tegen de twintig liep en naar het buitenland vertrok, zat ik hem op school op de hielen. Op de kleuterschool was er echt nog geen verschil, hoewel het op de lagere school al anders werd. Toen hij aan het eind van het schooljaar over zou stappen naar de brugklas en trots als een jonge hond rond paradeerde op het schoolplein, voelde het voor mij alsof hij geselecteerd was voor een maanlanding. Op de middelbare school - hij deed atheneum, ik gymnasium - bleek één jaar opeens een lichtjaar. Plotseling voelde ik afstand. Zowel in ervaring, vriendschappen als in iets geheel nieuws: meisjes. Ik vreesde al snel hem op dat vlak nooit in te kunnen halen. Nee, zijn voorsprong was te groot. En in het specifieke geval van mijn broer, zelfs onoverbrugbaar.

De eerste keer, en zoals zou blijken ook de laatste, dat ik de afstand voelde verminderen, was op onze zeilvakantie in 1984. De voorgenomen gezinsvakantie ging op het laatste moment niet door, omdat vader vastzat met de bouw van een fabriek in Brazilië. Steef besloot met onze Vrijheid, de opvolger van de Flying Junior, die we 'Blauwvoet' hadden gedoopt, naar Friesland te varen en nodigde mij uit met hem mee te gaan. Niet meteen uit broederliefde, maar omdat al zijn

'maten', zoals hij ze noemde, waren vertrokken naar Italië, Spanje of Zuid-Frankrijk. Ik beseftte heel goed dat hij een bemanningslid zocht en dat ik slechts tweede keus was.

De eindexamenfeesten waren voorbij, Steef was glorieus geslaagd, maar inmiddels doodmoe, om het bij zijn eigen idioom te houden, van het 'geitjes dekken' tijdens de bacchanalen. Hij was volkomen doorgeneukt en te afgepeigerd om zelf nog een verre buitenlandse reis te organiseren. Een lollig zeiltripje met zijn kleine broertje - net als vroeger met het gezin naar Friesland - was goed genoeg. En af en toe een meisje onder het dekzeil trekken, dat ging wel lukken. Daarna wilde hij in Delft gaan studeren, iets wat hij apetrots verkondigde tegen eenieder die het horen wilde.

Ik vond het spannend, maar ook intimiderend. Ik hield van mijn broer, maar was ook een beetje bang voor hem. En dan vooral voor zijn zelfvertrouwen en soms liederlijke gedrag. In cafés en discotheken stapte hij zonder schroom op iedereen af. Hij had een vlotte babbel en twijfelde er geen seconde aan om de mooiste meisjes aan te spreken. Zelfs als er, zoals hij het noemde, een 'eigenaar' naast stond. Steef was niet iemand die zijn emoties gemakkelijk deelde, maar als het erom ging aandacht van meisjes te krijgen, was hij de perfecte communicator. Over zijn versieren had ik niet zo'n mening, maar zijn dierlijke gedrag baarde me soms zorgen. Ik wilde graag met een meisje praten, misschien wat dansen, iets drinken, en dan voorzichtig

zoenen. Mijn broer moest er meteen overheen. Geen geduld voor sociaal voorspel.

Wat hem geweldig hielp in zijn ouvertures, was zijn fysiek. Mijn broer was een mooie jongen, met een geweldige aantrekkingskracht. Hij had dat versieren al vanaf zijn tiende ongeveer en ik heb zijn gedrag in de jaren daarna zien uitgroeien tot een ware show: een ritueel, vooral gericht op het snel regelen van zeventienjarige maagden, die daarna net zo snel weer gedumpte werden. Niet zomaar een verslaving, maar in alles een bijna dwangmatige instinctieve daad. Het moest eenvoudigweg gebeuren.

Tot het moment dat wij vanuit Wijk bij Duurstede naar Friesland vertrokken voor een reis van onbekende duur, had ik nog nooit met een meisje geslapen, terwijl mijn broer - die het bijhield in zijn schoolagenda's - dicht tegen zijn 'vijfentwintig veroveringen'-jubileum aanzat. Hij was achttien en ik zeventien.

Ik genoot meteen van de reis. Tegen de stroom de Rijn op met het nieuwe Evinru-de-buitenboordmotortje dat ik een jaar eerder voor mijn zestiende verjaardag bij mijn vader had los weten te praten. Urenlang aan het roer zitten en nauwgezet je positie in de bochten van de rivier kiezen, precies daar waar je de minste tegenstroom mocht verwachten. Het trage voortbewegen over het water gaf een bijzondere rust en vooral de vlakke van het landschap zorgde voor een vanzelfsprekende kalmte. Bij Rhenen raakte de Grebbeberg, als deel van

de Heuvelrug, de rivier en met het landschap werd ook de reis wat spannender. Na Arnhem bogen we de IJssel op en gleden met de stroom mee naar het noorden. Gezeild werd er niet - de rivieren waren te smal en vol gevaarlijk vrachtverkeer. We stopten voor de nacht meestal in zogeheten grindgaten, sliepen onder het dekzeil op luchtmatrasjes, verwarmden op het primusje ouderwetse maaltijden uit blik. Nasi goreng van Suzie Wan - die we Suzie Wanhoop noemden - maar vooral erwtensoep van Albert Heijn. Steef rookte stevig en daar hoorden, in zijn optiek, stoere neukverhalen bij. Ik was een en al oor. Bij kampvuurtjes tussen de kribben, met Blauwvoet dichtbij geankerd, de kiel net vrij van de bodem, vertelde hij in een wolk van goedkope tabaksrook, over zijn veroveringen. Meestal waren het schoolmeisjes geweest, van een klas lager. Jonge meiden dus, maar ook vriendinnen van vriendinnen die zich - als ik hem mocht geloven - soms ongevraagd kwamen aanbieden. Steef was erg geliefd en dat wist hij. Hij hield alles bij, herinnerde zich hun namen, de verrichtingen en hun leeftijden - kortom, een typische Don Juan. Hij moest scoren en statistieken hielpen hem zijn zelfachting nog meer te verhogen. Ik herinner me nu nog hoe verbaasd ik was dat hij al die namen nog kende: Petra, Caroline, een paar Marionnen, Mariannen, een Desiree met grote tieten, een Eveline, en zelfs een Hortense. Het waren er meer, ik heb ze zeker niet allemaal onthouden. Zijn verhalen over de variatie aan anatomie en de leergierigheid van sommige meisjes, konden

me werkelijk boeien, maar soms vroeg ik me af of het niet allemaal wat te veel was. Was dit gezond?

Op dertig liter tweetakt gemengde benzine, minstens veertig blikjes bier, en een literfles Pikeurtje - goedkope jenever van de VIVO - bereikten we na vier dagen doortuffen Friesland. Ik kan de smaak van de jenever nu nog oproepen: het leek gemengd met een soort chemische bessestroop. Alcoholische tweetakt, zou je kunnen zeggen. Steef ging tijdens onze reis per dag nog meer roken, iets wat uitstekend paste bij zijn pose. Hij draaide sjekkies aan de lopende band.

Bij Zwolle gingen we van de rivier af, over het Zwarte Water, via Kampen naar de Noordoostpolder. Een kwestie van zonder pauze door buffelen over een lijnrecht en fantasieloos water op ons kleine motortje. We deden wachten van een uur aan het roer en doorkruisten het kunstmatige landschap in een dag. Het dekzeil bleef half gedrapeerd over de gestreken mast boven de kuip. Er was niets te zien vanaf je lage positie op het water. Wie geen dienst had, lag op zijn matrasje onder zijn slaapzak te lezen, of in Steefs geval te roken. In Lemmer schutten we met de laatste sluis mee naar binnen en bereikten we ons doel. Nu kon er gezeild worden.

De volgende dag voeren we onder zeil van Lemmer in een paar uur naar Sloten, waar we een dag bleven, om daarna door te varen naar Heeg. Van een jong stelletje in een zestienkwa-

draat hadden we gehoord dat de discotheek daar geweldig was. We lagen voor een nachtje achter hen in de monumentale gracht van Sloten en deelden ons blikvoer en bier. Steef deed erg aardig tegen het meisje. Ik zag dat haar vriend dat doorhad. De volgende ochtend waren ze voor dag en dauw vertrokken. Wij sliepen op dat moment nog onze roes uit en hadden niets gemerkt van hun vertrek. We hadden nog afgesproken adressen uit te wisselen, maar zover was het niet gekomen.

Heeg was afgeladen. Hét watersportcentrum in de Friese zuidwesthoek, een hele populaire omgeving voor zeilers. We wurmden Blauwvoet in een gaatje in het centrum aan de kade en mochten van geluk spreken dat er nog plaats was. De jachthavens waren overvol. En die waren overigens ook veel te ver van het vertier. We waren inmiddels bekaf herinner ik me. Te weinig slaap, slecht of geen eten, afgestompt door het geluid en getril van het dagenlang monotoon buitenboordtuffen. Te vaak moesten we naar de kant om het veel te kleine tankje van de buitenboordmotor met mengsmering te vullen. We hadden te veel warm bier gedronken. Het lichaam stuurt de geest, bleek maar weer eens.

Hélène - 1984

Inmiddels waren we twee dagen in Heeg en we sliepen noodgedwongen ook overdag, omdat het keihard regende. Het leek een zondvloed die onafgebroken in grote stromen over het dekzeil gutste. Niemand op straat. We hadden geen enkele behoefte om onze warme, droge slaapzakken te verlaten. Kortom, zo'n echte Nederlandse zomer. We waren nog steeds niet de oude van het dagenlang gepruttel over de binnenwateren, de drukke scheepvaart, en te korte nachties slaap. Ik denk dat we elkaar inmiddels ook wel een beetje zat waren op deze kleine, onverzorgde oppervlakte.

Dit eindeloze wegslapen had ik eerlijk gezegd niet verwacht van Steef. Zijn bravoure, zijn schunnige kampvuurconversaties en steeds stijgende hormoonniveau, waren toch een indicatie voor hyperactiviteit. Een slapende Steef was een niet-bestaande Steef. Maar ik vond het heerlijk, ik sliep als een baby, veroorloofde mezelf alleen wakker te worden om te pissen, of iets te eten of te drinken - een Mars, een appel, een stroopwafel of een biertje. Slapen, slapen. Uiteindelijk het mooiste wat je je op die leeftijd wensen kon.

Als Steef wakker was, was hij niet bepaald vrolijk. Hij leek simpelweg een beetje ziek. Zou hij nu eindelijk eens gaan inzien dat hij het wat

kalmer aan moest doen - iets wat mijn ouders, zijn vrienden en de leraren al vaak vergeefs hadden gesuggereerd? En was hij klaar met zijn liederlijke libido?

Eindelijk klaarde de lucht weer op. Opgelucht haalden we patat bij de snackbar op de hoek waar de kade haaks het dorpje indraaide en aten de heerlijke frieten in de zon, gezeten onder een half dekzeil. We keken naar de wandelaars die langzaam de kade weer gingen bevolken. Die avond moesten we maar eens naar de disco gaan, vond mijn broer.

‘Wat een hoop lekkere dakkies lopen hier rond. Die zullen er vanavond vast ook wel zijn.’ Hij was weer helemaal beter, stelde ik vast.

We lagen op loopafstand van de disco, die om negen uur open zou gaan. Ik zag Steef met het uur onrustiger worden en op zijn horloge kijken. Het jachtseizoen werd vandaag overduidelijk in zijn hoofd geopend. Het zal zeker moeilijk voor hem geweest zijn, alle dagen alleen met mij opgescheept te hebben gezeten. Toegegeven, ik vond het ook spannend en had ze ook gezien, die groepjes meisjes, flanerend langs de kade. Duidelijk zeilsters, maar ook lokale Friezinnetjes. En toen het eenmaal donker was, werd het ons duidelijk dat ze allemaal richting het floodlight liepen, even verder op het dak van een oude boerderij. Ik zag dat Steef ongeduldig werd. Hij had die ochtend geld opgehaald van zijn post-spaarbankboekje, in een schamel loketje achter in een supermarkt. We hadden honderd gulden in kas, genoeg voor minstens

twee weken eten en drinken, maar misschien nu plotseling niet eens genoeg voor twee avondjes stappen.

Wat ik destijds niet begreep, en ook nu nog niet zo heel goed - mijn Filipijnse vrouw deed mijn zoon drie keer per dag onder de douche - is hoe Héléne zich aangetrokken kon voelen tot een riekende viezerik als ik. De laatste keer dat we ons gewassen hadden, was ergens aan de IJssel geweest, toen we overnachtten in een diep en schoon grindgat. Ik weet ook niet meer of ik mijn tanden had gepoetst voor we uitgingen die avond. Het zal wel niet.

We werden binnengelaten door een vriendelijke, bebaarde portier met een oorbel en liepen meteen naar de bar. Ik zag haar direct. Ze stond met een pilsje in haar hand te praten met een paar anderen. Ik viel als een blok voor haar. Klein, slank, blond haar, een spijkerbroek, een T-shirt dat haar buik bloot hield en een heel aantrekkelijke lach. Wat een plaatje. Toen we hen passeerden, keek ze opeens mijn richting uit. Recht in mijn ogen. Vriendelijk en onderzoekend. Toen pas naar Steef, die natuurlijk terug grijsde. Maar meteen daarna weer naar mij. Wat onwennig trok ik een grimas, die haar deed lachen. Mijn hemel wat was ze lief als ze lachte. Ze ging weer verder met haar gesprek, maar ik merkte dat ze af en toe mijn blik zocht. Ik zorgde ervoor dat we in haar buurt bleven staan, vlak naast de verhoogde dansvloer.

'Je hebt sjans man, kom op, erop af, hufter. Waar is je killersinstinct? Lekker wijf. En je weet: als jij het niet doet, doe ik het.'

‘Hou op Steef, met je praatjes.’

Mijn broer legde zijn hand op mijn schouder: ‘Stap erop af en zeg iets, maakt niet uit wat. Maak haar aan het lachen, dat werkt altijd. Maar in ieder geval: doe iets.’

Steef pompte genoeg adrenaline in me om me de stoute schoenen te laten aantrekken. Behoorlijk opgefokt nu, voelde ik dat er geen weg meer terug was. Ik had ook niet veel keus, als ik de rest van de reis niet als watje door het leven wilde. Toen onze pilsjes werden gebracht en ik dus wat in handen had, liep ik op haar af. Toen ik vlak bij haar was draaide ze zich, enige verbazing voorwendend, in mijn richting.

‘Dag,’ zei ik.

‘Dag.’

‘Ben jij ook matroos?’

Ze begon te lachen. Waar haalde ik de woorden vandaan? Hoe was het mogelijk: Steefs recept werkte.

‘Ja, ik ben een meisje loos.’

‘Die ging uit varen.’

‘Die ging uit varen, inderdaad.’

‘Coen.’

‘Hélène.’

‘Ben je aan het zeilen?’

‘Yep, met mijn ouders, op een klein kajuitbootje, een Kolibri, ken je die? En jullie? Is dat je broer?’

‘We zijn uit Wijk bij Duurstede hierheen komen varen. Op de motor. Dat is mijn broer, ja.’

Zij kwam uit Huizen, over de Randmeren, en had bijna de hele weg echt gezeild. Juist toen

ik niet meer wist wat ik moest zeggen, werd 'Heroes' van Bowie opgezet. Ik raapte al mijn moed bij elkaar.

'Heroes, wil je dansen?'

We dansten en bleven dansen en de hoge dansvloer voelde voor mij als een podium. Ik verbeeldde me dat iedereen kon zien hoe het klikte tussen ons. 'Private Dancer' van Tina Turner even later zorgde ervoor dat ik haar kon vastpakken en toen we eenmaal stonden te schuifelen, durfde ik haar te zoenen. Wat was ze zacht.

Eerst voorzichtig, maar al snel stonden we wild te tongzoenen. Ik voelde me in de zevende hemel en van mijn voorgenomen bedachtzame manier van kennismaken kwam niets terecht.

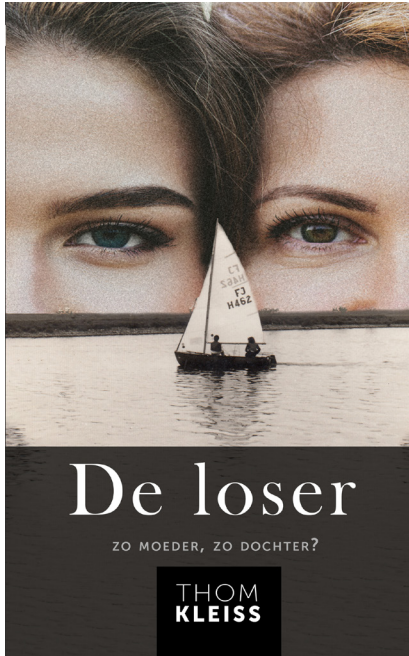
Weer beneden wilde ik met haar teruglopen naar haar conversatieclubje, maar Héléne trok me in een donker hoekje en bleef ongeremd doorzoenen. Daar werd ik zo opgewonden van dat ik haar voorstelde naar onze boot te gaan. Ik, de onervarene, liet er opeens geen gras over groeien. Zonder Steef op de hoogte te stellen en innig tegen elkaar aan, verdwenen we in de nacht en even later onder het dekzeil van Blauwvoet. We zeiden niets meer tegen elkaar, maar daar, in onze Vrijheid, nam Héléne mijn knapendom en mijn verstand.

Verliefdheid is een psychose, zeggen ze. Ik dacht op dat moment inderdaad dat ik gek werd. Natuurlijk besepte ik dat deze eerste keer mooi en uniek was, maar ik voelde al heel snel dat

een zware emotie bezit van me nam. Een lekker soort verdriet, als dat al kan. Alsof ik wilde huilen van plezier. Tranen van genot. Men zegt ook dat verliefdheid niets meer is dan verborgen geilheid. Een drang die zich manifesteert in emotie, maar die in feite puur lichamenlijk is. Ik ben het daar nooit mee eens geweest. Ik werd ter plekke dolverliefd op H el ene en voor mij was mijn gevoel het eerste stadium van liefde. Met een grote L.

En... voor het eerst in zijn leven moest Steef nu eens wachten tot de boot vrij was voor hem. Dat kon hij natuurlijk niet over zich heen laten gaan. Ik had geen idee, maar mijn broer had denk ik zijn strategie al naast die dansvloer uitgestippeld. Ruim voordat ik helemaal begonnen was aan mijn grote avontuur. Maar dat zou ik later nog wel gaan merken.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=de-loser>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ